

Arrest

**nr. 65 359 van 3 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing 20 juli 2001 houdende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 augustus 2011 om 9 uur 15.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan uit Khanabad in de provincie van Kunduz.

1.2. Op 20 juni 2011 vraagt verzoeker asiel aan in België.

1.3. Uit het Eurodac-verslag blijkt dat verzoeker reeds asiel heeft aangevraagd in Italië.

1.4. Op 28 juni 2011 wordt een terugnameverzoek op basis van artikel 16.1.c van de Dublin Verordening verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten.

1.5. Op 29 juni stuurt verzoeker een faxbericht naar de Dublincel waarin hij vraagt om de toepassing van de soevereiniteitsclausule omwille van enerzijds de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Italië en anderzijds omwille van het feit dat de neef van verzoeker in België verzoeker ten laste wil nemen.

1.6. Op 20 juli 2011 wordt wegens het uitblijven van een antwoord tijdens de wettelijke termijn, op basis van artikel 20.1.b van de Dublin-verordening een tacit agreement vastgesteld.

1.7. Op 20 juli 2011 wordt de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1.b van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 20/06/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 18/06/2011 in België te zijn aangekomen na een reis via Pakistan, Griekenland en Italië. Betrokkene verklaart nog geen asiel te hebben aangevraagd, maar uit ons Eurodac verslag blijkt dat betrokkene reeds asiel aanvroeg op 15/06/2011 in Italië. Betrokkene verklaart het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten. Op 28/06/2011 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd. Op 20/07/2011 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Italië ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20.1.b van de Dublin Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van de bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een tacit agreement op 20/07/2011. Betrokkene haalt als element waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden aan dat zijn smokkelaar hem vertelde dat hij in België veel kans heeft om papieren te krijgen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de Vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Hij verklaart enkel te zijn doorgereisd naar België omdat hij hier meer kans op papieren zou hebben. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM (vraag 21 van het dublininterview). Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt

dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar zijn thuisland en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar zijn thuisland Afghanistan vooraleer is vastgesteld dat hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene verklaarde de uitspraak van zijn asielaanvraag in Italië niet te hebben afgewacht en na 24 uur al naar België te zijn gereisd om asiel aan te vragen omdat hij hier meer kans op papieren zou hebben. Bijgevolg zijn de verwijzingen van betrokkene zijn advocaat niet relevant. Italië neemt de asielaanvraag van België over. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (EHRM), De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Betrokkene verklaart in zijn Dublininterview geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde. Via de advocaat van betrokkene wordt op 29/06/2011 een document voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene de neef is van Noorzai Niaz Mohammad. Wat het in België verblijvende familielid betreft merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en deze niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Bijgevolg kunnen de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet worden ingeroepen. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Gelet op al deze elementen is er bijgevolg geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20.1.b van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland,

§ 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het enige middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3, lid 2 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het non-refoulement beginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het enig middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1) ASIELPROCEDURE IN ITALIË

De bestreden beslissing luidt als volgt

"Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen, die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken"

Betrokkene verklaarde de uitspraak van zijn asielaanvraag in Italië niet te hebben afgewacht en na 24 uur al naar België te zijn gereisd om asiel aan te vragen omdat hij hier meer kans op papieren zou hebben. Bijgevolg, zijn de verwijzingen van betrokkene zijn advocaat niet relevant"1.

Ten eerste, ook al heeft verzoeker geen expliciet kritiek geuit op het asielsysteem in Italië op het moment van het Dublin interview, kan het verzoeker niet verweten worden geen gewag gemaakt te hebben van zijn weigering om terug naar Italië te keren, nu hij via zijn advocaat meerdere verslagen liet gelden. Bovendien verwijst verzoeker naar een onderdeel van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011:

« 351. Au surplus, la Cour remarque que la procédure menée par l'Office des étrangers en application du règlement « Dublin » n'a laissé aucune possibilité au requérant de faire état des raisons s'opposant a

son transfert vers la Grèce- Leformulaire, rempli par l'Office des étrangers, ne contient de fait aucune rubrique à ce sujet (paragraphe 130 ci-dessus).

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au détriment, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger ».

Ten tweede, uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk/ in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Verzoeker maakt deel uit van de groep asielzoekers die uit een oorlogsgebied afkomstig is en om internationale bescherming vraagt.

Dit is onbetwistbaar.

1) De omstandigheden van het onthaal van asielzoekers

"With regard to first reception centres for asylum seekers the Working Group notes that the limitations on the liberty of asylum-seekers held in them do not have a sound legal basis. It also has a number of concerns regarding the detention of irregular migrants in identification and expulsion centres. These concerns refer, inter alia, to the detention of persons already having served a criminal sentence, the detention of asylum-seekers, and the (often repeated) detention of persons who are in fact unlikely to be deported".

Bron: Human rights council: PROMOTION AND PROTECTION OF ALL HUMAN RIGHTS, CIVIL, POLITICAL, ECONOMIC, SOCIAL AND CULTURAL RIGHTS, INCLUDING THE RIGHT TO DEVELOPMENT Report of the Working Group on Arbitrary Detention* Addendum MISSION TO ITALY** A/HRC/10/21/Add.5 26 January 2009

« Centres d'identification et d'expulsion (CIE)

Il résulte de l'analyse des données recueillies au cours de 3 visites effectuées au cours de l'hiver 2008 et Vê 2009, une impossibilité d'assurer une gestion adéquate des besoins de ceux qui séjournent dans des structures où ils y sont détenus. Des personnes aux histoires et parcours divers sont détenues pour une période indéterminée a priori, car les expulsions peuvent se produire tout moments. Il semble difficile, dans un tel contexte d'organiser des interventions d'assistance, de soutien et de protection appropriées. Pourtant, aucun organisme n'envisage de modifier ses modalités d'organisation en prévision de l'allongement de la période maximale de détention de 2 à 6 mois. Ceci explique les tensions et malaises importants dans ces centres. Le système de détention administrative semble donc avoir moins d'efficacité réelle de lutte contre l'immigration irrégulière qu'une fonction symbolique de « relégation » et de mise à l'écart, destinée à adresser à l'opinion publique un message de contrôle de l'immigration irrégulière. Il y a en effet une contradiction entre les finalités officielles et non avouées des CIE qui, en outre, semblent produire un humus pathogène sur lequel s'accumulent manque d'efficacité, abus, violations des droits de l'homme, maladies, pour une large part dépendants des modalités opérationnelles de chacun des organismes gestionnaires, Centres d'Accueil pour Demandeurs d'Asile (CARA) et Centres d'Accueil (CDA). Le personnel employé dans les différents services des CARA et les CDA (services de santé, d'assistance sociale, juridique et de médiation culturelle...) est presque toujours sous-équipé par rapport à l'ampleur et aux exigences des usagers. Il ne dispose pas de protocoles d'identification des personnes vulnérables et, dans certains cas, travaille dans des centres à capacité élevée ou surpeuplés, dans lesquels les facteurs environnementaux rendent leur tâche difficile. Un aspect grave si l'on considère que, les besoins et les exigences d'assistance sociale des personnes accueillies devraient être pris en compte de façon prioritaires. Les demandeurs d'asile, en effet, peuvent avoir subi des traumatismes et se trouver dans un état de fragilité émotionnelle, de dépaysement culturel et linguistique qui les empêchera d'être en mesure d'exposer leur histoire et problématique, invalidant ainsi

les possibilités offertes par des services sociaux et l'accès aux formes de protection prévues. En dépit des récentes réformes réglementaire en matière de premier accueil des demandeurs d'asile, apparaissent encore pleinement actuelles les recommandations du rapport de la Commission De Mistura visant à améliorer les structures d'accueil. Au cours des visites, les problèmes les plus importants sont apparus dans les centres pouvant accueillir un nombre élevé de personnes (Bari, Caltanissetta, Crotone, Foggia), et où se réduisent les espaces dédiés à l'assistance sociale et à l'orientation légale, compromettant l'efficacité des services d'assistance et de protection. Dans ces lieux, les distances entre les structures d'hébergement et celles où sont placés les services entravent l'accès des hôtes à une information compréhensible, ciblée et efficace, surtout pour ceux qui, suite à des expériences traumatisantes, ont développé une tendance à l'isolement et à l'absence de communication. Dans de tels contextes, puissent être aisément diffusées des informations déformées, incomplètes, ou erronées, invalidant ainsi les parcours de protection éventuellement entrepris ». *Bron: Au-delà du mur, abstract, Médecins sans Frontières - Mission Italië, Janvier 2010 (stuk 4).*

Bijkomend legt verzoeker nog twee andere documenten neer die allebei de tekortkomingen van de Italiaanse staat aantonen (stukken 5 en 6). 2) *Asielsysteem in het algemeen in Italië en Dublin returnees* In bijlage maakt verzoeker een hele reeks rapporten en persberichten over die allemaal de gebreken van het Italiaans asielsysteem aanduiden (stukken 7,8,9 en 10). 3) *Risk of Refoulement* Het is onbetwist dat verzoeker uit Afghanistan afkomstig is en dat hij zeker recht heeft op een kwaliteitsvolle asielprocedure wat zoals net aangetoond werd niet het geval zal zijn in Italië. Betreffende de situatie in Afghanistan, steunt verzoeker zich nog eens op het MSS arrest van 21 januari 2011 van het EHRM dat de situatie in Afghanistan als volgt beschrijft:

« VI DOCUMENTS INTERNATIONAUX DECRIVANT LA SITUATION EN AFGHANISTAN

196. L'Afghanistan est en prise dans un conflit armé depuis 1979. À l'origine de la situation actuelle se trouvent, d'une part, la guerre civile de 1994-2001, durant laquelle les Moudjahidins (les vétérans de la résistance antisoviétique, dont plusieurs dirigeants occupent à présent des fonctions publiques) ont combattu le mouvement des Talibans et, d'autre part, les retombées des attaques du 11 septembre 2001 aux États-Unis. 197. Selon le HCR (« Lignes directrices sur l'appréciation des besoins de protection internationale des demandeurs d'asile en provenance d'Afghanistan », juillet 2009 qui ont remplacé celles de décembre 2007), la situation en Afghanistan peut être qualifiée de conflit armé en cours d'intensification, qui s'accompagne de graves violations des droits fondamentaux visant de nombreux groupes. Le Gouvernement et ses alliés internationaux s'opposent à plusieurs groupes insurrectionnels, dont les Talibans, le Hezb-e Islami et Al-Qaïda. Une nébuleuse complexe de groupes armés légaux et illégaux et de groupements criminels organisés jouent également un rôle important dans le conflit. Malgré des efforts de reform, l'Afghanistan connaît toujours une corruption généralisée, un manque d'équité des procédures et une administration de la justice inefficace. Les violations des droits de l'homme sont rarement traitées ou redressées par le système judiciaire et l'impunité continue de régner. Le renforcement progressif du conservatisme religieux a contraint le Gouvernement et le Parlement à restreindre les droits et libertés fondamentaux. 198. Dans le document susmentionné, le HCR indique que la majeure partie des combats se déroulent toujours dans le sud et le sud-est du pays. Dans la région sud, les provinces de Helmand et de Kandahar, fiefs des Talibans, sont le théâtre de combats acharnés. Le conflit qui sévit dans les régions du sud, du sud-est et de l'est a provoqué des déplacements de population et de nombreuses victimes civiles. 199. Il est de plus en plus établi que les personnes mettant en œuvre ou perçues comme mettant en œuvre des projets gouvernementaux ainsi que les organisations non gouvernementales ou les entrepreneurs civils qui entretiennent des liens avérés ou supposés avec les forces internationales courent un très haut risque d'être la cible des factions anti-gouvernementales. 200. Quant aux possibilités de réinstallations internes, le HCR souligne qu'aucune région d'Afghanistan n'est sûre et que, même si on en trouvait une, elle pourrait ne pas être accessible étant donné que la sécurité n'est pas garantie sur nombre de routes principales d'Afghanistan. 201. À Kaboul, la situation s'est détériorée. Une émigration économique en augmentation soumet à une pression croissante le marché du travail et les ressources, telles que les infrastructures, la terre et l'eau potable, ce dernier problème étant aggravé par une sécheresse persistante qui a entraîné une recrudescence des maladies liées à l'eau. Un chômage endémique et une situation de sous-emploi limitent la capacité d'un grand nombre de personnes à satisfaire leurs besoins primaires. 202. Le HCR considère généralement les réinstallations internes comme une solution de remplacement raisonnable lorsqu'il existe dans la zone de réinstallation une protection assurée par la famille au sens large, la communauté ou la tribu de la personne concernée. Toutefois,

ces formes de protection se limitent aux régions ou des liens familiaux ou tribaux existent. Même dans cette hypothèse, une analyse au cas par cas est nécessaire, eu égard au délitement des liens sociaux traditionnels dans le pays, dû à trente années de guerre, aux flux massifs de réfugiés et à l'intensification de l'exode rural. 203. Tenant compte des recommandations figurant dans ces directives, l'instance belge chargée d'examiner les demandes d'asile (le CGRA, paragraphe 131 ci-dessus) a indiqué, dans un document daté de 2010 intitulé « Politique du Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides à l'égard des demandeurs d'asile afghans », accorder la protection à un grand nombre de demandeurs d'asile afghans en provenance de régions particulièrement dangereuses ».

Verzoeker heeft op eerste zicht nood aan bescherming in zijn land van herkomst.

01/08/2011 16:32 04-344-08-64AVODROITS PAGE 07/40

Nochtans bestaat er in Italië een Risk of Refoulement (stukken 11 en 12).

4) Algemene situatie in Italië

Het is ook algemeen bekend (en vloeit ook voort uit de neergelegde documentatie) dat Italië op dit ogenblik een zware asielcrisis doormaakt. Tengevolge van de « Arabische revoluties » stromen dagelijks boten vluchtelingen het land binnen.

De situatie omschreven door de rapporten voor de crisis zal in de komende maanden dus niet verbeteren maar enkel verslechteren.

UN High Commissioner for Refugees, Italy, Malta receive first boats from Libya, stretching asylum capacity, 29 March 2011 <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d92e7bc2.html>

UN High Commissioner for Refugees, UNHCR calls on States to uphold principles of rescue-at-sea and burden sharing, 8 April 2011 <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4da293682.html>

AI Italy: Amnesty International findings and recommendations to the Italian authorities following the research visit to Lampedusa and Mineo, 21 April 2011 <http://www.amnesty.org/en/library/asset/EUR30/007/2011/en/51602263-7363-4dae-84f5-fa650e66a55f/eur300072011en.html>

Bovendien, is er in Italië ook veel racisme en xenofobie aanwezig (stuk 13).

5) Besluit:

Natuurlijk dient deze informatie gelezen te worden in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011:

« 251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Oréus et autres c. Croatie [GC], n° 15766/03, § 147, CEDH 2010-...). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

254. Elle constate que la situation dans laquelle s'est trouvé le requérant est d'une particulière gravité. Il

explique avoir vécu pendant des mois dans le dénuement le plus total et n'avoir pu faire face à aucun de ses

besoins les plus élémentaires: se nourrir, se laver et se loger. À cela s'ajoutait, l'anxiété permanente d'être

attaqué et volé ainsi que l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer. C'est pour en finir avec

cette situation de précarité et de dénuement matériel et psychologique qu'il a tenté de plusieurs reprises de quitter

la Grèce.

255. La Cour note dans les observations du Commissaire européen aux Droits de l'Homme et du HCR ainsi que dans les rapports des organisations non gouvernementales (paragraphe 160 ci-dessus) que la situation décrite par le requérant est un phénomène à grande échelle et correspond à la réalité pour un grand nombre de demandeurs d'asile présentant le même profil que le requérant. Pour cette raison, la Cour ne met pas en doute les allégations de celui-ci.

Men weet dat het Hof uiteindelijk Griekenland veroordeeld heeft wegens schending van artikel 3 EVRM. De exacte identieke redenering dient in casu gehouden te worden ten aanzien van de Italiaanse staat. Dit werd recentelijk trouwens gedaan door Uw Raad (stuk 14),

In Duitsland vindt deze interpretatie meer en meer echo sedert een arrest van 9 november 2010 dat een terugkeer naar Italië schorst wegens een gebrek aan garanties dat de Europese richtlijnen wel door het asielsysteem geëerbiedigd worden (stuk 15).

De volgende arresten zijn tevens op internet te vinden en kwamen allen tot dezelfde beoordeling:

- VG Minden, Beschluss vom 22.06.2010, Az. 12 L 284/10.A
[www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews\[tt_news\]=39703&cHash=cl307S12e](http://www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews[tt_news]=39703&cHash=cl307S12e)
- VG Minden, Beschluss vom 28.09.2010, Az. 3 L 491/10.A
[www.asyl.net/index.php?id=114&no_cache=1&tx_ttnews\[tt_news\]=40591&tx_ttnews\[backPid\]=10](http://www.asyl.net/index.php?id=114&no_cache=1&tx_ttnews[tt_news]=40591&tx_ttnews[backPid]=10)
- VG Minden, Beschluss vom 07.12.2010, Az. 3 L 625/10.A
[www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews\[tt_news\]=41790&cHash=le6556fab2](http://www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews[tt_news]=41790&cHash=le6556fab2)
- VG Weimar, Beschluss vom 15.12.2010, Az. 5 E 20190/10 We
[www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews\[tt_news\]=41455&cHash=239f8da294](http://www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews[tt_news]=41455&cHash=239f8da294)
- VG Köln, Beschluss vom 10.01.2011, Az. 20 L 1920/10.A
[www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews\[tt_news\]=41626&cHash=6843dd2173](http://www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews[tt_news]=41626&cHash=6843dd2173)
- VG Köln, Beschluss vom 11.01.2011, Az. 16 L 1913/10-A
[www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews\[tt_news\]=41624&cHash=95aeea7956](http://www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews[tt_news]=41624&cHash=95aeea7956)
- VG Darmstadt, Beschluss vom 11.01.2011, Az. 4 L 1S59/10.DA.A
[www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews\[tt_news\]=41633&cHash=af5fb2319e](http://www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews[tt_news]=41633&cHash=af5fb2319e)
- VG Kassel, Beschluss vom 12.01.2011, Az. 7 L 1733/10.KS.A
www.asyl.net/fueadmin/user_upload/dokumente/18206-pdf
- VG Frankfurt, Beschluss vom 17.01.2011, Az. 9 L 117/II.F.A
[www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews\[tt_news\]=41773&cHash=5613e64139](http://www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews[tt_news]=41773&cHash=5613e64139)
- VG Freiburg, Beschluss vom 24.01.2011, Az. A 1 K 117/11
[www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews\[tt_news\]=42027&cHash=5d73385c2d](http://www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews[tt_news]=42027&cHash=5d73385c2d)
- VG Frankfurt, Beschluss vom 07.02.2011, Az. 7 L 329/II.F.A
[www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews\[tt_news\]=41970&cHash=97fc26a30e](http://www.asyl.net/index.php?id=185&tx_ttnews[tt_news]=41970&cHash=97fc26a30e)
- VG Meiningen, Beschluss vom 24.02.2011, Az. 2 E 20040/11 Me
[www.asyl.net/index.php?id=1145&no_cache=1&tx_ttnews\[tt_news\]=42201&tx_ttnews\[backPid\]=10](http://www.asyl.net/index.php?id=1145&no_cache=1&tx_ttnews[tt_news]=42201&tx_ttnews[backPid]=10)

B. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Verzoeker verwijst uiteraard naar het arrest van Uw Raad van 17 februari 2011 en meer bepaald het nummer 56.203, dat perfect toepasbaar is in onderhavige geval.

01/00/2011 16:32 04-344-08-64 AVODROITS PAGE 09/40.

Uw Raad herinnerde er toen aan:

"4-3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf EHRM 21. januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt liet bestaan van een reed gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden hehmdeting beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1931, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388),

Verzoeker toont middels het geheel van zijn verzoekschrift in welke zin Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen. Verwerende partij had onbetwist kennis moeten hebben van deze situatie.

Bovendien, gaat het hier om een tacit agreement zodanig dat verweerder geen enkele garantie heeft dat verzoeker wel degelijk bij zijn aankomst een asielaanvraag zal kunnen indienen en verderzetten. Zo schendt verweerder haar zorgvuldigheidsplicht.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (schending artikel 3 EVRM).

Bijgevolg, dient verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen.

Des te meer nu verzoeker een neef in België wonen heeft de welke hem ten laste kan nemen.

Aangezien verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de bovenvermelde elementen maar zich enkel op materieel theoretisch recht zetelt om geen toepassing van artikel 3.2 van de verordening te

maken, werden ook de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26 quater werd niet afdoende gemotiveerd."

3.3.2.2. Beoordeling

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij geen enkele specifieke garantie bekwaam van de Italiaanse autoriteiten, haar betoog, als een blote bewering overkomt, nu zij verzuimt aan te geven welk soort van garanties in welke stap van de asielpprocedure zij voor ogen heeft.

Verzoekende partij voert vervolgens aan dat ze middels het geheel van haar verzoekschrift aantoonde in welke zin Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen en de verwerende partij onbetwist kennis moet hebben van de situatie, en dat er een reëel risico bestaat om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Ter ondersteuning van haar betoog verwijst ze enerzijds naar en citeert ze anderzijds uit tal van passages van algemene internationale rapporten.

In casu beklemtoonde ze dat ze deel uitmaakt van een groep asielzoekers die uit een oorlogsgebied afkomstig is en om internationale bescherming vraagt en verwijst ze binnen deze context naar de rechtspraak van het EHRM waarin wordt gesteld dat in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort en dat in dergelijke omstandigheden het EHRM niet eist dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken.

Met de loutere bewering dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert aangaande het begrip groep, maakt ze niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Immers moet ze zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde groep bewijzen, wat ze in casu aan de hand van de aangevoerde blote bewering verzuimt te doen.

Dienvolgens kan de verzoekende partij zich niet steunen op de door haar geciteerde rechtspraak van het EHRM, maar zal ze, vermits ze zich ter ondersteuning van haar betoog steunt op recente verslagen van internationale organisaties waarin een algemene situatie wordt beschreven, haar specifieke beweringen moeten staven door andere bewijselementen. Het ingeroepen risico moet een individueel karakter hebben en het moet met andere woorden voldoende concreet en aantoonbaar zijn.

In casu volstaat de vaststelling enerzijds dat het beweerdde als speculatief en hypothetisch voorkomt, nu haar betoog beperkt is tot het poneren van blote beweringen, die niet meer zijn dan een loutere opsomming van bepaalde vaststellingen in bepaalde internationale rapporten zonder in concreto aannemelijk te maken dat zij zich in dezelfde omstandigheden zal bevinden als deze zoals geschetst in betreffende teksten en anderzijds dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de situatie in Italië in aanmerking heeft genomen en dienaangaande het volgende heeft gesteld:

“Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op

basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Hij verklaart enkel te zijn doorgereisd naar België omdat hij hier meer kans op papieren zou hebben. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM (vraag 21 van het dublininterview). Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar zijn thuisland en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar zijn thuisland Afghanistan vooraleer is vastgesteld dat hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene verklaarde de uitspraak van zijn asielaanvraag in Italië niet te hebben afgewacht en na 24 uur al naar België te zijn gereisd om asiel aan te vragen omdat hij hier meer kans op papieren zou hebben. Bijgevolg zijn de verwijzingen van betrokkene zijn advocaat niet relevant. Italië neemt de asielaanvraag van België over. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (EHRM). De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Waar verzoekende partij vreest voor een refoulement naar Afghanistan brengt ze geen gegeven aan waaruit ook maar enige indicatie zou kunnen worden afgeleid dat Italië personen, met miskenning van artikel 3 van het EVRM, repatriëert naar hun land van herkomst.

Verzoekende partij dient haar rechten in Italië uit te putten. De Italiaanse autoriteiten zijn, zoals verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing, hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien verzoekende partij meent dat dit niet het geval is, kan zij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog haar rechten te bekomen. Zij kan zich tevens wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien zij meent het slachtoffer te worden van een dreigende repatriëring naar haar land van herkomst en een 'interim measure'.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt ze geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende aan:

"Weer verwijst verzoeker naar het arrest genomen in Algemene vergadering op 17 februari 2011 (arrest nr. 56203):

"Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen Mn artikel 39/82, §2, eerst» lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook; wanneer de verwerende partij wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te' vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf RvS 1 december 1992 nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen".

Verzoeker wordt vastgehouden met het oog op zijn repatriëring die op elk moment kan plaatsvinden. In casu, zal die plaatsvinden op 4 augustus 2011.

Ten gevolge van de relevantie van het middel heeft verzoeker het recht dat zijn verzoekschrift: tot vernietiging onderzocht wordt vooraleer hij verwijderd wordt.

Verzoeker vreest voor zijn leven in Afghanistan, oorlogsland. Hij komt in aanmerking voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In elk geval heeft hij recht op een grondig onderzoek van zijn asielrelaas en individuele situatie evenals menselijke onthaal omstandigheden.

Verzoeker herneemt de in bijlage overgemaakte stukken volledig in dit onderdeel.

Het gevolg van een onbestaande asielprocedure is een repatriëring naar Afghanistan, land dat hij net ontvlucht was wegens de oorlog. Het "Refoulement" risico is groot in Italië.

Overwegende dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel objectief aangetoond moet worden.

De aangehaalde documenten en verslagen zijn geloofwaardig en van sterke bewijswaarde.

Zulks, bestaat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het hoofd van verzoeker indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt.

Het hoort tengevolge de bestreden beslissing te schorsen."

3.4.2.2. In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij dat een nadeel niet moet aangetoond worden indien het evident is en betoogt zij dat haar middel relevant is.

De Raad wijst er evenwel op dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij geen verdedigbare grief heeft aangebracht en herinnert er aan dat het aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke vereiste is, zodat het gegeven dat een van de onderdelen van haar middel dat geen betrekking heeft op de reeds besproken bepalingen van het EVRM "relevant" zou zijn niet toelaat te besluiten tot het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe te besluiten dat haar nadeel evident is.

In zoverre verzoekende partij stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij naar Italië wordt gebracht en aldaar zal worden opgesloten in mensonwaardige omstandigheden, moet worden gesteld dat deze stelling op zich evenmin toelaat enig moeilijk te herstellen ernstig nadeel vast te stellen.

Waar verzoekende partij voorts aangeeft dat haar overbrenging naar Italië tot gevolg zal hebben dat zij door de Italiaanse autoriteiten zal worden teruggebracht naar Afghanistan, kan het volstaan op te merken dat het nadeel dat zij aanhaalt hypothetisch is en niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing.

Uit wat voorgaat, volgt dat met dit betoog dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen, zonder dat deze gestaafd worden met minstens een begin van bewijs, op generlei wijze het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofd van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus twee duizend en elf door:

mevr. C. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. S. TRICOT , toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

C. BAMPS